

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๙

ศาสนาถือไม่ถูกเป็นภัยได้

ก่อนจึงหัน

อาหารวัดป่าบ้านตาดถ้าพระเช่อ ๆ ซ่า ๆ เห็นแก่ปากแก่ท้องแล้วตายจมนกับกองอาหารได้นะ จะไม่ได้กราบไหว้บูชาธรรมเป็นขวัญใจ อาหารไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เป็นคุณกับเป็นโทษอยู่ด้วยกัน กินมาก ๆ ภาวนาไม่เป็นท่าเลย กินมากเท่าไรยิ่งนอนมากขึ้เกียจมาก ราคะตัณหาความติดตัวของใจมาก นี่ละเรื่องอาหาร เพราะฉะนั้นนักปฏิบัติจึงต้องสังเกตุอาหารให้มาก อาหารสัปายะ อาหารอะไรเป็นที่สบาย มันสบายสำหรับธาตุขันธ์ เพื่อเหยียบหัวใจลงก็มี สบายในการบำเพ็ญธรรมก็มี

ที่ว่าอาหารสัปายะ หมายถึงอาหารเป็นที่สบายสำหรับการบำเพ็ญธรรม และไม่ เป็นพิษเป็นภัยต่อธาตุขันธ์ ท่านเรียกว่าอาหารสัปายะ อาหารเป็นที่สะดวกสบาย การภาวนาก็ดี นักขึ้นเวทีฆ่ากิเลสนั้นจะรู้เรื่องเหล่านี้ได้ดี อุปกรณ์ในการรบ เเสบียงทุกอย่างที่จะหนุนเครื่องรบ มันเป็นพิษเป็นภัยอยู่ในนั้นด้วย เมื่อเจ้าของไม่มีสติตั้งหรือไม่มีปัญญา ถ้ามีปัญหา เหล่านี้ก็เป็นเครื่องส่งเสริมจิตใจให้ภาวนาได้ดี

การภาวนาฆ่ากิเลสไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ต้องใช้สติปัญญา ศรัทธา ความพาก ความเพียรหนาแน่นมั่นคง ไม่เช่นนั้นไปไม่รอด ไปไม่รอดแล้วก็จม แล้วก็มาตำหนิติเตียนศาสนา เหมือนหนึ่งว่าตัวนี้เลิศเลอทั้ง ๆ ที่จมอยู่ในกองมูตรกองคูลนั้นแหละ ว่าเลิศเลอกว่าศาสนาไปเสีย มีมากนะ

พุทธศาสนาเราเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว ในสามแดนโลกธาตุนี้คือ พุทธศาสนาเท่านั้น วางั้นเลย ที่พูดอย่างตรงไปตรงมา ส่วนเรื่องพ่อเรื่องแม่เรื่องลูก เรื่องเต้าของใครใครก็นับถือเองของใครของเรานั้นแหละ แต่หลักใหญ่หลักของหัวใจ สำคัญมากคือศาสนา ถ้าถือไม่ถูกเป็นภัยได้เหมือนกัน เรื่องพุทธศาสนาแล้วไม่มีคำว่าภัย มีแต่คุณล้วน ๆ ให้อาศัยศาสนาเป็นหลักใจ การปฏิบัติหน้าที่การงานให้มีธรรมเป็นหลักใจ ถ้าปล่อยให้กิเลสเป็นแนวหน้าแล้วจมนทั้งนั้น ๆ

มหาเศรษฐีจมนทั้งเป็นเห็นไหม เอาเมืองไทยเราเป็นเกณฑ์ มหาเศรษฐีในเมืองไทยเรามีเยอะ พวกนี้ละพวกที่จมน ทำความเดือดร้อนให้แก่ประชาชน ให้แก่โลก ได้มากที่สุด เศรษฐีสมบัติไปจากเศรษฐีกิเลส ความได้ไม่พอ ๆ นี่ละทำเจ้าของให้เสีย เจ้าของยังภูมิใจนะ ว่าได้สมบัติเงินทองข้าวของเท่านั้นเท่านี้ หัวใจจมนลงนรก จ่านรกเขา จดทะเบียนบัญชีไม่ทันกับพวกที่โลกมาก อยากไม่มีเมืองพอ พวกนี้ละพวกจะจมน อย่าเข้าใจว่าพวกนี้จะครองความสุขความเจริญนะ ไม่ครอง มีแต่พินแต่ไฟเท่านั้น ผู้ครอง

ธรรมเท่านั้นจะเป็นผู้มีความสุขความเจริญ ความรู้จักประมาณในหน้าที่การงาน พอเหมาะพอดี ความพอเหมาะพอดีไปอยู่ที่ไหนดี ถ้ากิเลสไปที่ไหนไม่มีคำว่าพอๆ ตายก็ยังไม่พอ ยิ่งทะเยอทะยานเรื่อย ๆ นี่ท่านเรียกว่ากิเลส มันอยู่ในหัวใจสัตว์โลกนั่นแหละ แล้วมันทำลายสัตว์โลก ธรรมคือความรู้จักพิชภัยแก้ไขกิเลสเหล่านั้นแหละ เรียกว่าธรรม อยู่ในหัวใจเราเอง ให้พากันพิจารณา

สำหรับพระสติเป็นสำคัญ เคยสอนมาแล้วมาแล้ว สติเป็นของสำคัญมาก อย่าปล่อยสติ อยู่ไหนถ้าเป็นคนไม่ปล่อยสติแล้ว ยืนเดินนั่งนอนมีคุณค่ามีราคาตลอด ถ้าปล่อยสติเมื่อไรคุณค่าราคาลดลงๆ ถ้าเลยจากนั้นไปเขาก็เรียกคนบ้า ไม่มีสติแล้วเป็นคนบ้าทั้งนั้น เห็นไหมอยู่ตามทางไฟเขียวไฟแดงไต่บ้านนั้นนะ มันไปจัดไปทำอะไรอยู่ไฟเขียวไฟแดง รถวิ่งขวักไขว่ ทั้งรถจะหลีกรถ รถจะหลีกบ้า ยุ่งไปหมด นั่นละคนไม่มีสติ คุ่มครองรักษาเป็นอย่างนั้น ใจนี้รู้เฉยๆ ไม่มีผู้บังคับ ใจก็รู้เฉยๆ อย่างคนบ้าไม่มีสติ เป็นเครื่องบังคับบัญชา ไม่มีสติเป็นเจ้าของของเขา

คนเราที่พอได้ๆ ทั่วๆ ไปมีสติเป็นเครื่องกำกับรักษา และมีปัญญาสอดแทรกเข้าไปด้วย เครื่องรักษาใจคือสติกับปัญญา ถ้าไม่มีสติปัญญาไม่มีความหมายทั้งนั้น ความรู้ที่รู้ ใส่เดือนมันก็รู้ บุ่งก็มันก็รู้ แต่มันก็รู้ไปตามประสาทของมัน เพราะสติปัญญาที่จะคุ้มครองให้ดีกว่านั้นไม่มี เขาก็ไปตามเรื่องของเขาอย่างนั้น มนุษย์เรานี้เป็นอย่างหนึ่งต่างหาก สูงกว่าสัตว์ทั้งหลาย สติปัญญานำไปใช้ในทางที่เป็นประโยชน์ อย่างนำไปใช้ในสิ่งที่จะเป็นพิษเป็นไฟเผาไหม้กัน ถ้ากิเลสนำไปใช้เป็นไฟทั้งนั้นแหละ ถ้าธรรมนำไปใช้เป็นคุณเป็นประโยชน์โดยถ่ายเดียว

นักภวานาเอาให้จริงให้จังนะพระ จะไม่มีพระครองมรรคครองผลตามทางของ ศาสดาที่ทรงสอนไว้แล้วนะเวลานี้ ใครก็เห็นกิเลสตัณหาเป็นของเลิศของเลอดีเด่นยิ่งกว่าอรรถกว่าธรรม นั่นละตัวมูตรตัวคูดยกขึ้นมาเหยียบธรรม ธรรมเลยปรากฏไม่ได้เวลานี้ มีแต่มูตรคูดขี้โลก ขี้โครธ ขี้หลงเต็มบ้านเต็มเมือง กินไม่พอ ตายทิ้งเปล่าๆ นี่ละตัวมันครอบโลกธาตุ

ไปหาซินะ เอามาอวดบ้างอวดธรรมพระพุทธเจ้า ใครดีดดินเป็นบ้ำกันอยู่นั้น กองเงินกองทองเท่าภูเขา เอาความสุขเป็นที่ภูมิใจอยู่ในหัวใจของเศรษฐีคนนั้นมาอวด เศรษฐีธรรมบ้างวะ เศรษฐีธรรมคือพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ นี้เรียกว่าเศรษฐีธรรม สอนโลกท่านสอนด้วยความเป็นเศรษฐีธรรม เย็นไปตลอด พระพุทธเจ้าบรมสุข สวางทั้งหลายเป็นบรมสุข นำบรมสุขสอนโลกมหันตทุกข์ ต่างกันนะ

ใครก็มีแต่ความทุกข์ร้อนๆ เอาอะไรมาเป็นตัวอย่างกันไม่มี มีแต่ความเดือดร้อนวุ่นวายทั้งนั้นโลก วิ่งตามกิเลสกันอย่างนี้เอาจมาได้ ไม่ว่าเขาว่าเราจมาได้ทั้งนั้น

ถ้าวิ่งตามกิเลส ถ้าหากเป็นของดีของดีแล้วพระพุทธเจ้าจะยกกิเลสขึ้นเป็นศาสดา เป็นโอรส นี่ยกกิเลสขึ้นมาก็ยกเพื่อทูล เพื่อโยนลงเหวลงบ่อ เพราะมันเป็นพินเป็นไฟ เป็นภัยต่อโลก พวกเราทั้งหลายอย่าไปเทิดทูนมันเกินไปนะจ้ะ เอะละวันนี้พูดเท่านี้ ให้พร

หลังจ้งหัน

วันธรรมดาส่วนมากเรามักจะไปตามโรงพยาบาล ถ้าเป็นวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ มักจะไปตามวัด ไปที่ไหนไม่ว่าไปโรงพยาบาลไม่ว่าไปวัด ของเต็มมรดเลย เต็มเอี้ยด ไม่ใช่ธรรมดา เป็นอย่างนั้น ที่มันเต็มเอี้ยดคือไปตามทาง มองเห็นอะไรมีแต่อยากได้ อยากเอาไปทำบุญ แล้วก็ขิ้นขิ้นๆ จนกระทั่งคนขับรถว่า โอ๊ย มันเต็มหมดแล้วรถจะไปไม่ได้ เเหอ เอ้าไป ค่อยๆ ไปเอา บางทีค่อยๆ ไป มันหนักด้วย เป็นอย่างนั้นละ คืออะไรก็อยากได้ๆ ไปทำบุญ ความเมตตา ศรัทธา มันกลมกลืนเป็นอันเดียวกัน

อันนี้ก็เป็นการมาจกนิสัยเหมือนกัน เราชัดเจน เวลาบวชนี้ไปอยู่กับวัดใดๆ ครูบาอาจารย์องค์ใดตระหนี่ถี่เหนียว อยู่ไม่ติดนะเรา พูดตรงๆ มันคับหัวอก เป็นอย่างนั้นนะ ไปอยู่กับครูบาอาจารย์องค์ใด ส่วนมากก็ต้องหมายถึงหัวหน้าวัดๆ ถ้าตระหนี่ถี่เหนียวเห็นแก่ตัวแล้วนี่อยู่ไม่ได้นะมันคับหัวอก มันหากเป็นอยู่ในจิต ถ้าเป็นนักเสียสละเช่นอย่างสมเด็จพระสังฆราช (พิมพ์ ธรรมโร) วัดพระศรีมหาธาตุ เราเทิดทูนเลย ทางด้านปริยัติ ทางด้านปฏิบัติ มีครูบาอาจารย์ที่มาอยู่ในหัวใจเราสององค์ เราบอกเลย ทางภาคปฏิบัติก็หลวงปู่มั่น ทางภาคปริยัติฝ่ายปกครองก็สมเด็จพระสังฆราช วัดพระศรีมหาธาตุ

องค์นั้นเป็นนักเสียสละ มีเท่าไรหมดไม่มีเหลือ เพราะเราเป็นคนดูแลสมบัติทุกสิ่งทุกอย่างของท่าน ดูแลหมดเลย ก็เห็นหมดของ ได้มามากน้อยเพียงไรเห็นหมดเลย แต่ไม่มีเหลือแหวะ แจกทานหมด อยู่กับท่านเรารู้นิสัยท่าน ท่านก็รู้นิสัยเราเหมือนกัน ท่านคงจะเมตตาเรามากอยู่ ออกปฏิบัติแล้วท่านยังตามจะเอากลับไปวัดพระศรีมหาธาตุ คือไปอยู่กรุงเทพก่อน เพราะท่านยังไม่ได้มาเป็นเจ้าอาวาสวัดพระศรีมหาธาตุ ท่านอยู่วัดบรมนิวาส ท่านจะเอาเข้าวัดบรมนิวาส

เราก็ได้โอกาสแล้วที่จะออกปฏิบัติ เพราะคำสัตย์คำจริงตั้งไว้เรียบร้อยแล้ว อะไรก็ทำลายไม่ได้เลย คือสำเร็จแล้วตามความมุ่งหมาย เราตั้งใจเรียนเพื่อเป็นปากเป็นทางในการปฏิบัติ อย่างไรก็ตามขอให้ได้เปรียญ ๓ ประโยค นักธรรมจะได้ชั้นใดก็ตามเปรียญ ๓ ประโยคนี้เป็นเครื่องตัดสินกัน พอได้ ๓ ประโยคแล้วเราจะออกโดยถ่ายเดียว นี่สำคัญตรงนี้

สมเด็จพระสังฆราชที่รู้สึกท่านเมตตาดีมาก เพราะเราอยู่กุฏิเดียวกับท่าน เป็นคนดูแลพระเณร คณะของท่านก็เราเป็นหัวหน้าคณะรองท่านลงมา ท่านเป็นใหญ่ครบไปหมด เราเป็นหัวหน้าคณะทุกอย่างเราเป็นคนดูแล มักจะเป็นอย่างนั้นไปที่ไหนท่านก็รู้สึกสบายใจดี ท่านพยายามจะเอาเรากลับกรุงเทพตลอดๆ แต่เราก็มีแต่จะฟุ้งๆ ทำเดียวตามความมุ่งหมายที่ออกปฏิบัติ จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายท่านเจ้าคุณศรีวรคุณน้องชายท่านเจ้าคุณอุบลี ท่านเป็นเพื่อนกัน ในรูปก็เห็นอยู่ อยู่วัดสุทธาวาสเราก็เห็น

ท่านเจ้าคุณศรีวรคุณเอาเราไว้ได้ คือสมเด็จพระสังฆราชตอนนั้นท่านยังไม่ได้เป็นสมเด็จพระสังฆราช เค้าพาหลวงปู่มั่น พุดให้มันชัดเจนเสีย ตอนนั้นอยู่กับใครไม่ได้เลย จิตหมุนเป็นธรรมจักรตลอดเวลา จนกระทั่งครูบาอาจารย์บางองค์ท่านยังว่า มหาบัวเวลาท่านอาจารย์มั่นมีชีวิตอยู่นี้เหมือนเงาเทียมตัว บทเวลาท่านมรณภาพไปแล้วหายหน้าเงียบเลยไม่มาเหลือแล้ว ว่างั้นนะ เพราะท่านไม่รู้ภายในของเราซี เราปฏิบัติบูชาท่าน เข้าใจใหม่ เรื่องศพเรื่องเมรุใครดูก็ได้ เราปฏิบัติบูชาท่าน จิตตอนนั้นมันกำลังเป็นธรรมจักรหมุนตัวๆ อยู่กับใครไม่ได้เลย ต้องอยู่คนเดียวๆ

เราไม่อยู่ห่างไกลสถานที่จัดงานศพแหละ ไปอยู่ทางบ้านนาคำ ภูเขา ทางไปกาฬสินธุ์ อยู่องค์เดียว เวลาจะมาหาท่านพอฉันจึงหันเสร็จแล้วก็เดินทาง เดินทางมันก็หมุนของมันตลอด อย่างนั้นละ มากี่ไปกราบศพท่านเสร็จเรียบร้อยแล้วก็กลับเลย เหมือนว่าเป็นคนละโลกเลยเรากับหลวงปู่มั่นในสายตาของเพื่อนฝูงทั้งหลาย คือไม่มาอยู่นั้น เพราะมันหมุนอยู่ภายในนี้ คิดดูในงานศพมาอยู่ ๔ วันเท่านั้น เราไม่ลืม คือมาอยู่เกี่ยวกับงานศพของท่านได้ ๔ วัน พอเสร็จแล้วเปิดขึ้นบนเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ เพราะอยู่ไม่ได้จริงๆ ถึงขั้นอยู่ไม่ได้อยู่ไม่ได้นะ

ในขั้นที่อยู่กับครูบาอาจารย์ ต้องอยู่กับครูบาอาจารย์ศึกษาอบรมเต็มที่ปราศจากไม่ได้ ขั้นนี้เป็นอย่างหนึ่ง อีกขั้นหนึ่งที่ว่าขั้นอยู่กับใครไม่ได้นี่ เป็นอีกขั้นหนึ่งอยู่ไม่ได้เลย งานหมุนตลอดเวลาเว้นแต่หลับ ตื่นไม่ตื่นนอนไม่หลับ มันหมุนของมัน นี่ละกิเลสกับธรรมพืดกัน ถึงขั้นธรรมที่มีกำลังแล้วฆ่ากิเลสะนั้น ชัดกับกิเลสบนเวทีคือหัวใจไม่มีเวลาหยุดหย่อน เว้นแต่หลับเท่านั้น แล้วก็รุ่งเช้ามาสวดสมาธิพักจิต ไม่ให้ทำงานต่อสู้ออกจากนั้นก็พืดกันตลอดเลย

พุดถึงขั้นที่ว่าอยู่กับใครไม่ได้คือขั้นนั้นละ มันหมุนอยู่ตั้งแต่หลวงปู่มั่นป่วยอยู่นั้น หมุนอยู่ตลอดเวลาแล้วนั้น ท่านก็ทราบเรื่องของเราแล้ว จิตมันหมุนตัวๆ อยู่ตลอดเวลา ขึ้นหาท่านเรื่อยๆ เรากับท่านไม่มีอะไรละ ธรรมตาใครจะไปหาท่านได้ง่ายๆ เหนอ ผิดเวลาล่าเวลาแล้วไปไม่ได้ สำหรับเราขึ้นได้ทุกเวลาเลย ท่านไม่เคยว่าอะไรกับเราเองไม่เคย ขึ้นเมื่อไรได้ ท่านอยู่องค์เดียวปีบเข้าไปเลย ไปก็กราบเรียนเรื่อง

ปัญหาภายในใจเป็นอย่างนั้น ๆ ท่านก็นอนนิ่งฟัง พอเสร็จแล้ว โอ้ย เวลาท่านจะลุกทั้ง ๆ ที่ป่วยนะ นั่นละกำลังใจ ท่านนอนองค์เดียวท่านจะพัก เราจะเอาเวลานั้น คือธรรมะนี้จะไม่มีใครเข้าไปเกี่ยวข้องได้เลย เป็นธรรมะเฉพาะภายในจิตใจที่หมุนเป็นธรรมจักร ถ้าขัดข้องตรงไหนก็เข้าไปหาท่าน ท่านเปิดبيبให้แล้ว ได้แล้วกราบبيب ๆ ไปเลย เป็นอย่างนั้นละ

มันหมุนมาตั้งแต่ก่อนท่านป่วยแล้ว มันหมุนแล้วละจิต หมุนเป็นธรรมจักร จึงว่าเวลากิเลสมีกำลังอยู่บนหัวใจของสัตว์โลก กิเลสจะทำงานเป็นวัฏจักรของมันทั้งนั้น หมุนตลอดเวลา กิเลสเป็นวัฏจักรทำงานอยู่บนหัวใจสัตว์ ทีนี้เวลาเราบำเพ็ญธรรม ธรรมมีกำลังแล้วที่นี้ธรรมเป็นธรรมจักรหมุนฆ่ากิเลส นี่ละถึงขั้นหมุนฆ่ากิเลสแล้วเอาเลย สติปัญญาเป็นอัตโนมัติแล้วนั้นกิเลสเกิดไม่ได้ มีเท่าไรก็จะค่อยยุบยอบลง ๆ ที่จะเกิดใหม่เกิดไม่ได้ ถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติมีแต่ชั้นสังหารกิเลสโดยถ่ายเดียว หมุนตลอดเลย

ท่านทราบแล้วตั้งแต่ท่านเริ่มป่วย ท่านทราบอยู่แล้วเรื่องของเรา ท่านป่วยหนักทางธาตุขันธ์ เราก็ป่วยหนักทางด้านจิตใจ ออกจากท่านبيبเข้าทางจงกรมبيب เดี่ยวพระเณรไปหาแล้ว บิบبيبออกมาหาท่าน จากท่านก็เข้าทางจงกรมอยู่อย่างนั้นละ มันหมุนของมัน นี่ถึงขั้นธรรมมีกำลังฆ่ากิเลส ก็เหมือนกิเลสมีกำลังทำลายสัตว์ เป็นแบบเดียวกัน แต่ก่อนเราก็ไม่เคยรู้ มันมาเป็นทีหัวใจ เวลาธรรมมีกำลังมันสังหารกิเลสเป็นอัตโนมัติของมัน ไม่ต้องบอกว่ามีอาการพริกเพียร ไม่พูดความพริกเพียร เพื่อพันทุกซ์นั้นถูก ความเพียรในประโยคพยายามไม่มี ได้รั้งเอาไว้ ๆ มันไม่ยอมหลบยอมนอนเลย หมุนตัว ๆ ตลอดเวลา กิเลสมีแต่ค่อยมุดมอดลง ๆ ลงไปเรื่อย ๆ เมื่อธรรมขั้นนี้ได้ขึ้นแล้วกิเลสขึ้นไม่ได้ ชัดลง ๆ

บางทีก็ยังคงเคยพูดให้บรรดาลูกศิษย์ลูกหาฟัง ฟาดลงไปจนมันเจ็บไปหมดเลย ค่อยเชี่ยที่ไหนไม่มี เทอ นี่ไม่ใช่มันเป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วเหอ แต่ไม่ได้สำคัญตุนนะ ว่าเฉย ๆ ว่าเวลากิเลสว่าง ค้นหาที่ไหนก็ไม่เจอ หือ ไม่ใช่มันเป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วเหอ สักเดียวโผล่ขึ้นมาก็ขัดกันเลย ๆ ฟาดจนกระทั่งขาด สะบั้นลงไปหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือ เลยไม่ถามอรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่ ไม่ถามเลย เป็นอย่างนั้นนะ

นี่เราพูดถึงเรื่องสมเด็จพระวชิรญาณวงศ์ ปีเศษพาท่านก็ไปพอดี ท่านเจ้าคุณศรีวรคุณท่านก็ไป ท่านเป็นเพื่อนกัน ท่านจะเอาเรากลับไปกรุงเทพอีก ท่านไม่ปล่อยนะท่านจะเอากลับไปกรุงเทพอีก พรรษา ๑๖ แล้วนั้น กำลังหมุนตัว ๆ ท่านก็จะเอาเราไปกรุงเทพ เราก็ไม่ทราบจะตอบว่าไง แต่เรื่องไปนี้ไปไม่ได้เด็ดขาดว่างั้นเถอะ เพราะมัน

หมุนตลอดแล้ว ท่านก็จะรำคาญจิตหรือยังงไม่ทราบ เห็นทางนั้นหมุนตัวจะเอาเราไป
กรุงเทพโดยถ่ายเดียวๆ เราก็ไม่ตอบว่ายังง ก็รักษามารยาทด้วยความเคารพ มีแต่จะ
เอากลับกรุงเทพถ่ายเดียว ท่านไม่ได้คิดถึงเรื่องของเราเลย ที่นี้สักเดียวทางนั้นก็ขึ้น
ตอบรับกัน เจ้าคุณศรีวรคุณ เห็นท่านหมุนอย่างเดียวยจะเอากลับๆ ถ่ายเดียวเท่านั้น

ท่านก็เลยขึ้น เอ๊ย ก็จะมาพาพัวมาพันมาเซ็นมาลากเขากลับไปทำไม วางั้นนะ
ท่านขึ้น ท่านอยู่ใกล้ๆ เราไปหาท่านไปกราบท่าน ท่านอยู่ใกล้ๆ ก็เป็นใหญ่เป็นโตพอ
เป็นเหย้าเป็นเรือนไปแล้ว ธรรมดาบ้านเมืองเขาก็ยกให้เป็นเหย้าเป็นเรือนมีครอบครัว
เหย้าเรือนไป ถ้าเป็นเด็กก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง ถ้าเป็นผู้ใหญ่มีครอบครัวเหย้าเรือนแล้วก็
เป็นอีกอย่างหนึ่ง นี้อายุพรรษาก็มากแล้ว ปฏิบัติมาก็นานแล้ว แล้วจะเอาเขากลับไปที่
ไหนอีกล่ะ นี้อายุพรรษาก็มากแล้ว ท่านก็ถามมา เราอยากตอบท่านตั้งแต่ยังไม่ถาม

ท่านมหาพรรษาเท่าไรแล้ว เราอยากตอบตั้งแต่ท่านยังไม่ถาม ได้ ๑๖ พรรษา
เราก้วางั้นเลย นู่นนะเป็นอุปชฌาย์ก็ได้แล้ว ท่านขึ้นเลยนะ ๑๖ พรรษาเป็นอุปชฌาย์ก็
ได้แล้ว แล้วจะลากไปเป็นลูกเขยใหม่ได้ยังงท่านวางั้น ท่านิ่งนะ เราก้อออกได้ทางนั้นละ
ว่า ๑๖ พรรษาแล้ว นั้นนะเป็นอุปชฌาย์ก็ได้แล้ว จะลากท่านไปเป็นลูกเขยใหม่ยังง
สุดทำยออกช่องนี้ได้

นี่พูดถึงเรื่องจิตมันหมุน ยังงก็กลับไม่ได้วางั้นเถอะ เพราะมันพุงๆ จะไป
ถ่ายเดียว เวลาจิตมีกำลังทำงานฆ่ากิเลสเป็นเอง กิเลสทำลายสัตว์เป็นเองเป็นอัตโนมัติ
เวลาธรรมมีกำลังทำลายกิเลสเป็นอัตโนมัติก็เหมือนกัน พุงๆ จากสติปัญญาอัตโนมัติ
แล้วก้าวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญา ซึมไปเลย ความรวดเร็วของสติปัญญาขั้นนี้พูดไม่ถูก
จนกระทั่งขาดสะบั้นไปหมด สติปัญญาอัตโนมัติ มหาสติมหาปัญญา เป็นมรรคทั้งนั้น
พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว มหาสติมหาปัญญานี้ยุติทันทีเลยไม่ต้องบังคับ

แต่ก่อนมันหมุนตลอด ก็มันฆ่ากิเลส เมื่อกิเลสมันเสื่อมลงไปแล้วก็จะให้มัน
หมุนหาอะไร อันนี้ก็ยุติไปเองก็รู้อเอง เป็นอย่างนั้นละ จากนั้นมาก็ไม่มีอะไรที่จะมาแสดง
พูดให้มันชัดเจน ตั้งแต่นั้นแล้วไม่ปรากฏว่ากิเลสยิบแย็บขึ้นมาให้จับตัวมันได้ หือ
กิเลสก็กลัวว่ามันจะเสื่อมไปหมดตั้งแต่นั้นแล้ว มึงยังโผล่ขึ้นมาได้อีกหรือ ไม่เคยมี
เลย แล้วเราก็ไม่เคยสงสัยด้วย นั้นละจิต พออันนั้นขาดสะบั้นลงไปแล้วหมดเรื่องโลก
ทั้งหลาย สมมุติทั้งปวงหมดโดยสิ้นเชิงในหัวใจไม่มีเลย วางั้นตลอดเวลา นั้นท่านว่า
สุญญโต โลกก็ คือจิตว่างเปล่าสุญญเปล่า โลกสุญญเปล่า โลกสมมุติสุญญจากจิตโดยสิ้นเชิง
สมมุติทั้งหมด หมดโดยสิ้นเชิง วิมุตติก็คือธรรมชาติที่เป็นธรรมชาติ จ้าแล้วนั้น

นี่ละการปฏิบัติธรรม ถ้าปฏิบัติเอาจริงเอาจังเป็นอย่างนั้นรู้อย่างนั้นเห็นอย่าง
นั้น ทุกวันนี่ธรรมะเป็น อกาลิโก ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลาเช่นเดียวกับกิเลส บาปทำก็

ไม่มีกาลเวลา ทำบาปเมื่อไรเป็นบาป ทำทางกิเลสเมื่อไรเป็นกิเลส ถ้าหมუნไปทางธรรม เมื่อไรเป็นธรรมตลอดเวลา เป็น อกาลิโก เหมือนกันหมด นี่เราพูดถึงธรรมเวลามีกำลัง มากิเลสเป็นอัตโนมัติเหมือนกัน ไม่ต้องบังคับบัญญัติว่าความพากเพียรฆ่ากิเลส ไม่มีละ เพียรก็เพียรเพื่อพ้นทุกข์เท่านั้น แต่เพียรเพื่อประโยชน์พยายามไม่มี ได้รั้งเอาไว้ๆ หมუნ ตั้วๆ ตลอด จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วหมดปัญหาทันที จากนั้นแล้วท่านว่า นิพพานเที่ยง มันก็ดูหัวใจนั้นสงสัยที่ไหน นิพพานเที่ยงก็คือใจเที่ยงแล้วหมด

คือสมมุตินี้แลเป็นตัวปลิ้นปล้อนหลอกลวง ตัว อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไตรลักษณ์ คือสมมุตินี้แหละ พออันนี้ขาดไปหมดแล้ว อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่มีในจิตที่บริสุทธิ์ แล้ว เพราะฉะนั้นใครไปตั้งเอานิพพานว่า เป็นอตตาทัง อนัตตาทัง จึงใส่เปรียง เห็น ไหมนั้น นิพพานคือนิพพานขึ้นแล้วนั้น มีใครมาเถียงได้เมื่อไร ก็มันผ่านมาหมดแล้ว มันรู้แล้วนี่ใครจะเถียงได้ยังไง นิพพานคือนิพพานเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ อนัตตาก็ดี อตตาก็ดีเป็นทางก้าวเดินเพื่อพระนิพพาน ผู้จะถึงพระนิพพานต้องก้าวเดินตามทาง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา นี้ไปก่อน ถึงขั้นวิมุตติหลุดพ้นเป็นอีกฝั่งหนึ่งแล้ว นั่นคือพระ นิพพาน แน่ะ บอกชัดเจน เขียนไว้นั้น ใครเถียงได้เมื่อไร

แต่ก่อนเถียงกันตาตำตาแดงทั่วประเทศไทย พุดให้มันชัดเจน พอปัญหานี้ ขึ้นอยู่ที่เขื่อนอะไรทางภาคเหนือ (ภูมิพล) เออ เขามาถามปัญหานี้ขึ้น เราก็ตอบเดี๋ยวนั้นเลย หลังจากนั้นเขาก็ออกทางวิทยุบายวันนั้นคำวันนั้น ออกติดกันสองสามวัน เรื่อง นิพพานเป็นอตตาทังเป็นอนัตตาทังหายเงียบไปเลย ก็มันทางก้าวเดิน จะไปเอาบันไดมาเป็น บ้านเป็นเรือนได้ยังไง บ้านเป็นบ้าน บันไดเป็นบันได ให้มันเห็นชัดๆ นั่นแล้วมันจะ สงสัยที่ไหน จึงบอกนิพพานคือนิพพานเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ นั่น มันก็บอกชัดเจน ขอให้ รู้จักชัดเจน

รู้ภายในจิตใจไม่ได้เหมือนรู้ที่เราจตเราจำมานะ ผิดกันมาก เรียนมานะเรียน เรียนไปว่าไปๆ แม้เทศนาว่าการก็ลูปไปคล้ำไปตามตำรับตำรานั้นแหละ แต่เวลามัน หมุนเข้ามาทางภาคปฏิบัติ ภาคปฏิบัติเกิดผลขึ้นมา ผลเกิดมากน้อยเป็นสมบัติของเรา ด้วย เป็นที่แน่ใจเราด้วย เวลาเทศนาว่าการนี้พลิกแพลง อย่างที่เราเทศน์ทุกวันนี้ เหมือนปริยัติเมื่อไร แต่ก่อนปริยัติเขาเทศน์ยังไงเราก็ตเทศน์อย่างนั้น เพราะไม่มีทางไป ก็ไปตามทางปริยัติ ไม่ว่าจะท่านว่าเราเทศน์เป็นแบบเดียวกันไปหมด พอก้าวเข้าทางด้าน ปฏิบัติมันปรากฏขึ้นมาอย่างนี้ๆ ธรรม

ทีนี้เวลาธรรมปรากฏขึ้นมาทีนี้เทศน์อย่างอื่นไปไม่ได้แน่ เราจะพลิกไปอย่างนั้น อย่างนี้ไม่ได้เลย ตรงไปตรงมา เลยกลายเป็นสำนวนโวหารขวานผ่าซากไปเลย คือพุด อย่างตรงไปตรงมา พลิกไปอย่างอื่นไม่ได้เลย จนกระทั่งทุกวันนี้ตรงไปตรงมาอยู่

ธรรมแท้เป็นอย่างนั้น พลิกไปอย่างอื่นไม่ได้ ต้องเป็นไปตามความจริง พุดตามความจริง เลยโลกทั้งหลายเขาก็ว่าเป็นขวานผ่าซากไปเสีย มันไม่ใช่ผ่าซาก ไปตามความจริง นั่นละเรื่องราว

การปฏิบัติธรรมให้พากันตั้งอกตั้งใจนะพวกภาวนา สติกับจิตสำคัญมาก ถ้าสติติดอยู่กับจิตแล้วกิเลสจะไม่เกิด สติดีเท่าไรกิเลสเกิดไม่ได้ มันจะตันออกมาสติครอบมันไว้มันเกิดไม่ได้ๆ ความคิดปรุงนั้นละออกมาเป็นสังขารเป็นกิเลสมาเผาเจ้าของ พอสติดีแล้วความคิดปรุงนี้ขึ้นไม่ได้ เราจะเอาคำบริกรรมพุทโธ ความคิดเป็นธรรมเสีย ไม่ใช่ความคิดเป็นกิเลส พุทโธๆ เป็นธรรม คิดเท่าไรพุทโธมากเท่าไรๆ ยิ่งแน่นเข้าๆ สงบเย็น ถ้าเรื่องความคิดเป็นสมุทัยเป็นกิเลสตัณหา คิดเท่าไรยิ่งเป็นพินเป็นไฟต่างกันนะ ความคิดเป็นธรรมกับความคิดเป็นกิเลสต่างกันจากหัวใจดวงเดียวกัน ให้พากันจำเอา เอาละเหนื่อย

(ขอถวายบูชาธรรม เมื่อก็หนูฟังเทศน์ในครัวแล้วได้วิธีการพิจารณาเลือกครูบาอาจารย์ที่จะสอนเราเจ้าคะ ว่าเราจะลงใจคนไหนยังง) ไซ้แล้ว เรามันเคยเลือกมาแล้ว ไปหาครูบาอาจารย์องค์ไหน เราก็นิสัยของเรา ไปหาครูบาอาจารย์องค์ใด ครูบาอาจารย์ส่วนมากต้องพุดถึงเจ้าอาวาสนะ ครูบาอาจารย์องค์ใดถ้าตระหนี่ถี่เหนียวเราอยู่ไม่ได้มันเป็นในจิต มันคับหัวอก ถ้าองค์ไหนเปิดโล่งๆ แล้วถึงไหนถึงกัน อย่างสมเด็จจมหาวีรวงศ์นี่ถึงไหนถึงกัน ได้เท่าไรมาหมดเลยท่านไม่มีเหลือ เข้ากับเราได้ผิงเลยทันที เพราะฉะนั้นจึงได้เทิดทูน ครูบาอาจารย์ที่อยู่ในหัวอกเรานี้มีอยู่สองท่าน หนึ่งพ่อแม่ครูจารย์มัน สองสมเด็จจมหาวีรวงศ์

สมเด็จจมหาวีรวงศ์ฝ่ายปริยัติ การให้ทานไม่มีเหลือเลย เราดูหมด ก็เราเป็นคนรักษาสมบัติของท่านนี้ เข้ามาเต็มตู้ๆ นี้ กระซิบกันละคอยดูนะ ไม่นานละเดียวหมด ท่านผ่านมาท่านก็เห็น แล้วสักเดี๋ยวจับฉลากทั่วทั้งวัดหมดเลยในตู้ ให้ทานเป็นปรกติก็เป็นประจำ เวลาท่านจะเอาก็ออย่างนั้น ของมาเต็มตู้แล้วหมดเลยๆ มันถึงใจเรา นิสัยเราตัวเท่าหนูก็ตามแต่จิตไม่ได้เป็นหนูนะ เป็นอย่างนั้นละมันกว้างมันเบิกออกหมดเลย ไปเรียนหนังสือมีคณะๆ เรามักเป็นหัวหน้าคณะ คณะเรานี้มากที่สุดพระเถรเต็มอยู่กับเรา คณะอื่นๆ ไม่ค่อยมีมาก ถ้าคณะเราไปอยู่ที่ไหนแล้วมากที่สุด ก็อย่างนี้ละมีเท่าไรถึงไหนถึงกันหมด ได้อะไรมาเป็นอันเดียวกัน ครัวเรือนเดียวกันว่ากันเสีย ที่นี้พระเถรก็ติดละซีเรื่อยมานี้

(ขออนุญาตกราบลาไปหาหมอเจ้าคะ) เอ้อๆ ไป บำรุงร่างกายด้วย ดูแลจิตใจด้วยซี หมออยู่ภายนอก ร่างกายมอบให้หมอ ใจกับกิเลสกับธรรมอยู่ภายในมอบให้เราเป็นผู้ดูแลเอง เข้าใจไหมละ เราเป็นหมอเพื่อกำจัดกิเลส รักษากิเลสตัวรุนแรงมากกว่า

โรคทางร่างกาย โรคกิเลสรุนแรงมากนะ โรคร่างกายไม่เป็นอะไรรักษาได้ธรรมดา แต่
โรคจิตนี่ต้องเจ้าของเป็นคนรักษาโดยเฉพาะ เอาให้ดี เข้าใจ ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz